KRONIKA RODU ORCINŮ

DÍL I.

CHLAD OCEÁNU

"V KAŽDÉM Z NÁS JE CHLAD OCEÁNU.
JE JEN NA NÁS, ZDA MU PODLEHNEME."

MYŠIČKA MYŠ

BEZPLATNÁ UKÁZKA

CHLAD OCEÁNU

Kronika rodu Orcinů - díl I.

Myšička Myš

Bezplatná ukázka z knihy.

Kapitola první:

TO

„Pohni sebou!“ Matka s mým mladším bráchou běhali po bytě a rvali do cestovních tašek vše, co jim přišlo pod ruku. Otec tašky bral a někam s nimi mizel. Já stála u okna, naproti kuchyňskému koutu a vše pozorovala jako ve snu. Nezúčastněně, jako bych sledovala divadelní hru.

Když se matka mihla kolem mě do ložnice, vrazila mi plátěnou cestovní brašnu do ruky, div mi nevyrazila dech. Snažila jsem se vytrhnout z té podivné letargie a začala do ní mechanicky házet svoje nejoblíbenější věci.

„Jdeme!“ zavelela matka ze dveří. Brácha poslušně vyklusal za ní se svou naditou taškou. Poslušně sbalený. Někdy mě ohromovalo, jak ti padesátiletí výrostci, samá ruka, samá noha, mají takovou sílu. Mnohem větší, než mám já, a to jsem na prahu dospělosti. Devadesát devět let a osm měsíců. Ještě čtyři měsíce a budu konečně dospělá, tedy jen pokud se odtud dostanu živá.

Zahlédla jsem, jak sousedé prosvištěli kolem našich dveří. Spěšný pleskot jejich bosých chodidel se rozléhal kamennou vlhkou chodbou. Srdce se mi panikou rozbušilo a já se konečně probrala. Vykašlala jsem se na další balení a vyrazila. Stejně mi ty věci k ničemu nebudou, když tady zaklepu bačkorami. Jak jsem zavírala dveře od bytu, ještě jsem se naposled podívala dovnitř. Velkým oknem, přes celý obývací pokoj proti kuchyňskému koutu, bylo vidět ven na rozbouřené moře. Bylo divoké a chaotické, jako by odráželo atmosféru dnešního rána.

Zabouchla jsem a automaticky zamkla. Zbytečně. Sem už se nikdo v nejbližší době nevrátí.

Poslední lidé spěchali chodbou dolů po schodech. Tři patra. Jedno. Druhé. Zaostávala jsem. Nějak jsem si stále nedokázala plně uvědomit to bezprostřední nebezpečí, i když mi srdce div nevynechávalo údery, jak překotně bušilo a v hlavě mi šumělo. Vždyť tohle byl náš domov po celá desetitisíciletí! Kde jinde by se člověk měl cítit v bezpečí?

Schody skončily, ale chodba se stále mírně svažovala dolů a končila vodní hladinou. Vlny narážely do stěn v ohlušujícím rachotu. Znejistěla jsem. Moje tělo se mírně chvělo potlačovanou panikou. To zvládnu. Ujišťovala jsem se. Jsem téměř dospělá. Téměř. To slovo mi rezonovalo v hlavě, div mi nevyvolalo migrénu.

Rodiče byli v trapu. Možná na mě zapomněli, možná si jen mysleli, že je nepotřebuji. Což, přiznala jsem si zahořkle, mají ve mně větší víru než já sama v sebe. Voda byla černá a chladná. Děsivá? To snad ani ne. Něco takového bych si v životě nepřipustila. Byla jsem přece jedním z hrdých zástupců mořského lidu. Ale přítomnost jednoho rodiče, který by mi pomohl, kdybych se dostala do nesnází? To bych brala. Uznala část mé zbabělé dušičky ve mně.

Vkročila jsem do vody. Oblečení mi ztěžklo, ale náš národ nosí jen šaty z toho nejlehčího hedvábí. Nebude mě táhnout ke dnu, horší bude taška. Hodila jsem si na levé rameno její druhý popruh a pořádně utáhla. Rozbouřené dubnové moře zvenku i sem dovnitř zaneslo studenou vodu. Ale nic hrozného. Pro můj lid, co téměř necítí chlad? Brnkačka. Byla jsem ve vodě po pás. Nejistě jsem se dívala na hladinu, která dosahovala ke stropu a celou chodbu zaplňovala. Věděla jsem, že je to jen zhruba dvacet minut plavání na druhou stranu. Musím zůstat klidná a soustředěná. Pak to bude v pořádku. Zvládnu to. Určitě.

Ponořila jsem hlavu. Jen na zkoušku. Žábry za ušima se neochotně otevřely a začaly filtrovat vodu. Nebylo to ono. Musím to zkusit znovu. Nic jiného mi nezbývalo. Ještě jednou jsem se postavila a zhluboka nadechla. Zavřela jsem oči. Být klidná jako voda v jezeře a chladná jako zurčící potůček. Nemyslet na to, že někde za mnou je možná TO a chce mě zabít. Tyhle myšlenky mi vážně nepomáhají. Podrážděně jsem potřásla hlavou a soustředila se. Jeden nádech, druhý, třetí. Cítila jsem, jak ze mě odchází napětí. Mysli na vodu, napoj se na její chladnou energii. Zněla mi v mysli slova naší kantorky ze školy. Jen vlny a síla proudů. Nic víc, nic míň.

Ponořila jsem se. Žábry se rozevřely naplno a vlasy vydávaly tlumenou bílou zář, která zaháněla neproniknutelnou tmu chodby. Když zůstanu klidná, bude to dobré. Ocasní ploutev mi ještě nenarostla, na ni jsem byla ještě příliš mladá, a tak jsem musela pracně kopat nohama a zabírat rukama. Ale co, měla jsem dost času. Pod vodou jsem v bezpečí, sem se TO nedostane. Tedy, alespoň jsem v to doufala. Vlastně, proč by nemohlo? Panika nebyla zrovna luxus, který bych si momentálně mohla dovolit, a tak jsem raději další zneklidňující myšlenky vyhnala z hlavy.

Nijak jsem to nepřeháněla s tempem. Žábry fungovaly na jedničku, ale pokoušet jsem je nechtěla. Cítila jsem se dobře. Jen trochu víc světla by to chtělo. Kdybych tak měla ten zpropadený ocas, život by byl hned jednodušší. Proplavala bych touhle chodbou raz dva.

Škublo to se mnou. Něco mě popadl za límec, div tenká látka nerupla. Ztuhla jsem. V záchvatu paniky se mi uzavřely žábry a já se nadechla pusou. Voda mi zaplnila plíce. Chtělo se mi kašlat. Snažila jsem se uklidnit a nedat průchod panice, která se drala na povrch. Určitě se pro mě vrátil jeden z rodičů. Není to TO. Nemůže být. Nechci umřít. Jsem ještě moc mladá. Než

jsem se stihla pořádně vzpamatovat a bát se, že se utopím (ne, opravdu to není vtipné, že se mořská víla utopí. To se stává, abyste věděli.), tak mě ta ruka vyškubla z vody na kamennou chodbu pokrytou jemným slizem z řas. Rozkašlala jsem se. Voda se mi řinula z úst a nosu. Chtělo se mi zvracet.

„V pořádku?“ Vzhlédla jsem a nade mnou stál Edmund Orcin alias strýček. Spadnout do spárů TOmu mi najednou nepřipadalo tak hrozné. Bylo by to určitě méně ponižující než dávit vodu k nohám nejmocnější a nejstarší osobě z mého rodu. Přikývla jsem. Nemohla jsem mluvit. Pálilo mě v krku. Počkal, až jsem přestala chrlit tuny vody a odkašlala si.

„Jsem v pohodě… jen jsi mě… vylekal.“ Snažila jsem se mluvit normálně, ale v krku mi hořelo. Slaná voda a sliznice, nic moc kombinace. Samozřejmě sladkou vodu jen tak nedostanu, jsme přeci mořský lid. Strýčkovy oči, chladné jak oceán, barvy rozbouřeného moře odrážející šedou oblohu, na mě hleděly bez stopy jakékoliv emoce. Pravý představitel mořského lidu. Já proti němu vypadala jako právě málem utopené kotě. Ztěžka jsem se postavila na nohy.

„Kde máš rodiče?“ Vydali jsme se chodbou pomalu stoupající vzhůru. Promočené šaty se nám lepily na kotníky. Nebyla jsem o moc menší než strýček, zhruba tak o půl hlavy, ale vždy jsem si vedle něj připadala jako mimino. Jeho moc mu uchovávala mládí a zdraví, a to už přes pět tisíc let. To bylo hodně i na náš lid. Neznala jsem nikoho staršího kromě našeho pana krále.

Neklidně jsem se poškrábala na předloktí. Jeho moc štípala na kůži, jak statická elektřina. Většinou ji držel pod pokličkou, teď byl očividně ve střehu. Nemohla jsem se rozhodnout, zda je mi jeho síla příjemná nebo ne. Jediné, co jsem mohla posoudit s jistotou, bylo, že jeho moc je intenzivní. Do tváří se mi nahrnula červeň, aniž bych dokázala přesně určit proč. Nebo

dokázala, ale rozhodně bych si to nepřiznala. Za to mohly zase ty moje pubertální hormony. Byl to můj příbuzný, u Poseidonova trojzubce! Jeho moc by na mně neměla takhle účinkovat.

Rychle jsem od něj odvrátila tvář a zkoumala kamennou stěnu vedle sebe. Fascinující. Vlhký kámen. Jako kdybych ho v životě neviděla. Ale hlavně, že se mi nemohl podívat do tváře. Tu potupu bych nesnesla. Není nic, co by strýček nezvládl. Vůbec bych se nedivila, kdyby dokázal číst i myšlenky.

„Šla jsem jako poslední.“ Decentně jsem si odkašlala stále odvrácená a snažila se najít ztracený klid po zjištění, že mě vzrušuje moc mého prapraprastrýce. Podrbala jsem se na nose, abych zakryla svoji tvář, když jsem stočila svůj pohled k podlaze před sebou. „Budou se už určitě zabydlovat.“ Chodba přešla ve schody a ta začala strměji stoupat. Snažila jsem se nedat najevo, jak moc mě bolí plíce. Držet tempo se strýčkem bylo náročné. Bylo tak nefér, že přes svůj vysoký věk byl v daleko lepší kondici než já. Koutkem oka jsem si ho změřila. A taky vypadá mnohem líp. Usoudila jsem. Vypadal dokonce mladší než můj otec a tomu bylo jen něco kolem čtyři sta let. Pohled mi sklouzl z jeho krátce střižených světlých vlasů, přes strniště na ostře řezané bradě na jeho bicepsy. Odvrátila jsem hlavu s trhnutím, jako bych se popálila. Zase nevhodné myšlenky. Ošklivá Týna. Pokárala jsem se. Pleskot našich bosých chodidel se nesl chodbou. Jiné, než naše, jsme neslyšeli. Byli jsme poslední.

„A to tě nechali jít samotnou? Vždyť ještě nejsi dospělá.“ Nemračil se, ale nesouhlas čpěl z každého jeho pohybu i držení těla. „Mohla ses utopit.“ Rozpačitě jsem se ošila z jeho slov. Vážila jsem si ho. A taky se ho bála. Věděla jsem, jaký dokáže být. Nechtěla jsem si to u něj pokazit. Měla jsem takový dojem, že mě má z rodiny nejraději. Minimálně mnou nejméně

pohrdal. Ale nemohla jsem si pomoci. Vzedmula se ve mně vlna ochranného instinktu vůči mým rodičům. „Nezodpovědnost," zasyčel skrze semknuté zuby. Dřív než jsem stihla vyjádřit svůj drzý protest, který se mi dral na jazyk. Jeho krátké odseknutí mi pomohlo udržet své emoce na uzdě.

S tímto tónem se nediskutuje. Ale ať si strýček o naší rodině myslel cokoliv, krev rodu pro něj byla všechno. I když ta naše byla díky jeho bratrovi naředěná lesním lidem. Přeci jsme byli s ním spřízněni, takže by rodičům neublížil, ne? Hodila jsem po něm nejistě okem. Teď vypadal, že by je nejraději zaškrtil holýma rukama. Těžce jsem polkla a nebylo to mým podrážděným krkem.

„Měli toho nad hlavu. A sto mi bude za pár měsíců," omlouvala jsem je klidným hlasem. Ale sama jsem věděla, že to není v pořádku. Matka je trochu do větru obzvlášť, když je ve stresu, tak jí to moc nemyslí. A otec? Ten zas vše, co se týká rodiny, nechává na matce. Pak, aby toho na ní nebyla moc. Ale nebyli to zlí rodiče. Jen občas věci nedomysleli.

„Možná, kdyby se tvé matce vešly do hlavy více než dvě myšlenky, tak by tě nenechala utopit nebo napospas TOmu." Více pohrdání by do těch slov nevnesl ani profesionální řečník. Píchlo mě u srdce. Byla to moje matka, i když byla střelená a trochu, no trochu víc, sobecká. Ale kdo je dokonalý. Měla jsem ji ráda a chtělo se mi vybuchnout na protest. Kousla jsem se do jazyka a snažila se použít hlavu. Moje náklonnost k matce neměnila nic na tom, že má strýc pravdu. Ne, moje hlava nespolupracovala a dala průchod své hořkosti.

„Já bych se neutopila!" zvolala jsem trochu hlasitěji, než jsem měla v plánu. „Byla jsem úplně v pohodě, kdyby si mě nevyděsil k smrti." Trochu jsem snížila hlas a snažila se mluvit klidněji. „Jediný, kvůli komu jsem se málem utopila, jsi ty." Poslední část věty jsem hořce odsekla. Naštvaná na svoji

neschopnost a na to, že strýc nevidí, že zase tak neschopná nejsem. A taky na osud, že musím bránit své rodiče. Podíval se na mě svýma chladnýma očima a já ani na vteřinu nepochybovala o tom, že nemám ani nejmenší tušení, co se za nimi odehrává.

„Vedla sis dobře.“ Jeho slova byla bez jakékoliv emoce. Pochvala? Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. Takové věci on nedělá.

Došli jsme k novému bytu – prý bezpečnější oblasti městečka, ale vypadalo to tu úplně stejně. A stejně, jako když jsem odcházela, byl i tento byt prázdný.

Nevyšilovala jsem. Rodiče byli asi na nějaké schůzi, o které jsem nevěděla. Neměli tu ani zavazadla. Jsem přece děcko a těm se dospělí nikdy nic neobtěžují sdělovat. Hodila jsem tašku za dveře a podívala se na strýce v očekávání, že má slova potvrdí a sdělí mi, kam se jde dál. Nehýbal se. Z tváře se mu nedalo nic vyčíst. Hleděl přímo před sebe. Přemýšlel. Když to nevypadalo, že by něco řekl, začala se mnou šít nejistota. Že by on nevěděl, co se děje, bylo nepravděpodobné. Byl členem královské rady a měl na povel bezpečnost celého našeho království. Byl ministrem obrany. Věděl o všem, co se kde šustne.

Nadechla jsem se k otázce, o které jsem ještě ani nevěděla, jak ji položím. Podíval se na mě a na rtech se mu objevil mírný úsměv a jeho oči trochu roztály. Úsměv? U něj? To nebylo dobré znamení. To vůbec nebylo dobré. Byla to maska. Utěšující maska. Strýc se nikdy neusmíval. Nikdy! Dřív by začaly padat meteority a po planetě se prohánět dinosauři, než že by se strýček projevil jakékoliv emoce kromě znechucení a vzteku. Srdce se mi rozbušilo a ruce roztřásly.

„Zřejmě se někde zdrželi. Pojď, jdeme je najít.“ Slova byla líbezná a jemná asi jako když siréna láká nebohé námořníky

do záhuby. Vzal mou tašku, povolil jeden popruh a hodil si ji přes rameno. Vzal mě za paži. Takovou silou, až to bolelo a manévroval mě před sebou zpět do chodby před bytem a po schodech o dvě patra níže. Poznávala jsem to tu. Tudy jsme šli, když jsme se tu posledně vylodili se školou. Byla to cesta ven.

Jakmile jsme opustili ochranu vnitřních prostor útesu a ocitli se venku z chodby, vítr se do nás opřel a vlny se nám tříštily u nohou. Došli jsme k molu, které bylo ke skále přikotveno silnými lany. Vrzaly a sténaly pod nátlakem vln. U mola stála jen jediná loďka. Mělo jich tu být nejméně dvacet a mnohem větších, pro případ nouze. Tahle pramička vypadala jako poslední možnost z posledních. Což možná znamenalo, že jsme se opozdili mnohem více, než jsem si myslela, a evakuoval se i nouzový úkryt. Že by TO dorazilo i sem? Bylo to možné. Pochybovala jsem, že by TO zastavilo jen to, že by se muselo namočit. Možná rodiče čekají na břehu.

Strýc se znepokojeně podíval ke vchodu do vnitřku útesu, ale všude byl klid. Ani živáčka. Pak hodil mou tašku do člunu. Přidržel ho.

„Nalez!“ Na nic jsem se neptala a skočila dovnitř. Lodička se na vlnách divoce houpala. Rychle jsem pleskla zadkem o dřevěnou lavici. Nechtěla jsem se zřítit do vln přímo po hlavě. Strýc naskočil hned. Elegantně a bez zaškobrtnutí. Jak jinak. Přeskočil moji lavici, jako by vlny ani nevnímal. Odvazoval loďku na zádi. Po čtyřech jsem dolezla k přídi a odvázala jsem špičku lodě od mola, abych mu pomohla. Rychlost, s jakou strýček odvazoval záď, a způsob, jakým pořád těkal pohledem ke vchodu, mi na klidu zrovna nepřidávaly.

Když jsem byla hotová, kývl na mě. A oba jsme se naráz odstrčili od houpajícího se mola. Ale jen takovou silou, abych si byla jistá, že nespadnu do rozbouřeného moře. Takové zážitky nebylo nutné opakovat. Kdybych byla dospělá, bylo by vše

jednodušší. Prostě bychom skočili do vody a doplavali. Což právě strýček udělal. Přetáhl si hábit přes hlavu a na mě na chvíli vykoukl jeho nahý zadek. Začervenala jsem se a odvrátila pohled. Vzhledem k jeho věku by mě nemělo rozhodit, že se přede mnou svlékne, ale nemohla jsem si pomoct. Pro něj byl věk jenom číslo. Jeho tělo říkalo, že je v nejlepších letech a bylo to zatraceně znát. Bůh moře ať spláchne moje hormony. A i když jsem se dívala na vzdálený břeh, měla jsem před očima vypálená jeho pevná svalnatá záda a silná ramena. Sakra. Taky mě mohl varovat.

Ozvalo se žbluňknutí a já se odvážila pohlédnout zpět. Zahlédla jsem jen jeho šupinatý ocas mizející pod hladinou. Dokonalá přeměna během vteřiny. Závist mě píchla u srdce. Budu tohle taky někdy umět? Podplaval loď k přídi a já mu podala lano ze špice lodi, aby ji mohl táhnout. Vlny byly dost vysoké na takovou malou kocábku. Možná to byl ten důvod, proč tu jako jediná zůstala.

Stále jsem nemohla uvěřit, že tu na mě rodiče nepočkali. Asi je nenechali. Tak moc by mamka na mě zase nezapomněla. U otce jsem si jistá nebyla. Ale mamka? Ta určitě ne. Můj strach z vln byl oprávněný, ale strýc byl silný a zkušený. Plaval do vln zešikma a loďka si to pomalu, ale jistě, šinula ke břehu.

Na mole u břehu už nebylo místo, a tak jsme se museli vyvázat k jiné lodi a přelézt přes ni. Lezla jsem pomalu po čtyřech. Neohrabaná jako novorozeně. Vlny mi dávaly zabrat. Strýček bez zaváhání vystoupil, jako by nic. Trochu mě tím štval. Ale zase na druhou stranu, po pěti tisíci letech by asi měl umět vystoupit z lodi. Odfrkla jsem si v duchu. Říct to nahlas bych si nikdy před strýčkem neodvážila.

Škrábali jsme se nahoru na vrchol útesu a vítr mi kradl dech od úst. Naštěstí to nebylo zase tak dlouhé stoupání, ale strmá cesta to byla, to zase jo. Šla jsem po štěrkové cestě za strýčkem,

který ostražitě kontroloval terén před námi i za námi. Cesta končila na travnatém plácku, kde stály seřazené povozy s koňmi a kočími z lesního lidu. Většina lidí seděla už ve vozech.

Zbytek se tam snažili dostat policisté i vozatajové, aniž by se všichni vzájemně pošlapali. Vládla tu stěží potlačovaná hysterie. Na okraji tohoto mumraje, tam, kde tráva přecházela v les, stál starší policista v tmavě modré uniformě se znakem žraloka, tedy policie mořského lidu. Nejistě koukal do lesa. Strýc k němu okamžitě rázným krokem vykročil. Nevěděla jsem, zda mám jít s ním, nebo jít prohledávat vozy a hledat rodiče. Když si mě nevšímal, rozhodla jsem se pro to druhé. Přece jen jsem mu byla na obtíž už dost dlouho. Má důležitější práci na starosti než se starat o jednu adolescentní holku. Tady už jsem v bezpečí s ostatními lidmi a všemi těmi policisty.

Šla jsem za vozkou nejbližšího vozu. Letmo jsem ho znala. Tak asi jako každého z našeho malého městečka. Jmenoval se Lary? Lenry? Henry? Nebyla jsem si jistá. Přeci jen to byl lesák. Chvíli jsem postávala opodál a přemýšlela, jak ho oslovit, mezitím do vozu cpal starší paní s dřevěnou holí. Když ji tam vpravil za pomoci ostatních, co již nastoupili, ohlédl se, kdo je další na řadě.

„Tino!“ Hanba mi. On moje jméno znal. Jeho tvář se pochmurně zakabonila. „To je fakt strašný, co se stalo tvé rodině. Pojď, usadíme tě někam.“ Srdce mi nevynechalo jeden úder, ale rovnou celou sérii. Co se stalo mé rodině? Zazněla mi otázka v hlavě, ale nedokázala opustit mé rty. Můj výraz ve tváři mluvil za mě. „U Trojjediné, ty to ještě nevíš.“ Nešťastně si vozka protřel oči, když viděl můj šokovaný výraz. „TO je dostalo.“ Sklouzl znepokojeně pohledem k místu, kde stál policista se strýčkem, kteří hleděli někam do lesa. „Jsou tam někde a nejsou jediní. Musíme odsud zmizet, než nás TO taky

dostane.“ Než stihl poslední větu dořící, už jsem běžela, co mi nohy stačily.

Běžela jsem lesem, přeskakovala popadané stromy a proplétala se větvemi, které mi na kůži zanechávaly krvavé šrámy. Sotva jsem popadala dech. Ale nezpomalila jsem. Nemohla jsem. Strach mě hnal dál. Srdce mi bušilo v hrudi, až to bolelo. Nemohla jsem dýchat. Nemohla jsem myslet. Někde tam jsou. Ještě není pozdě. Nemůže být. Musím je najít dříve, než je najde TO. Někde za mnou někdo křičel mé jméno, mlhavě a vzdáleně jsem si uvědomovala, že za mnou běží strýček s policistou. Jistota, s jakou se pohybovali na moři, jim ale v lese chyběla. Nestačili mi. Teď jsem mohla žehnat svému prapraprapradědovi, že si vzal ženu z lesního lidu.

Dorazila jsem na lesní cestu, u které stály dřevěné domy. Vyklizené. Tady žil lesní lid. Zahlédla jsem mladého, možná o něco málo staršího kluka než já, oblečeného v zelené kombinéze. Otevíral dveře a opatrně nakukoval dovnitř. Zaskřípání. Otočila jsem hlavu doprava. Další muž, tentokrát starší, také v zelené s pupkem a pleší. Šla jsem za tím mladším.

„Nenašli jste tu někoho?“ Můj hlas zněl tiše a cize. Mladík nadskočil, jak se mě leknul. S očima na vrch hlavy se otočil. Na hrudi měl vyšitého medvěda. Znak policie lesního lidu. Takhle mladý? Sotva mohl být dospělý.

„Ne, ale tady nikoho z mořského lidu nenajdeš.“ Otočil se zpátky do vnitřku budovy. Pak mu to došlo. Se šokem ve tváři se na mě otočil. „Kde ses tu vzala? Konráde!“ Ten s pupkem vylezl z domu, který právě prohledával. „Máme tady problém.“ Ukázal na mě palcem. Konrád se zamračil a vydal se k nám.

„Holka, kde ses tu vzala? Máš ty vůbec rozum? Víš, jak je to tu nebezpečný?“ Popadl mě za paži. Neměl sílu jako strýček, ale i tak to bolelo.

„Hledám svoje rodiče a brášku. Prý tu někde jsou.“ Snažila jsem se vykroutit. „Neviděli jste je?“ zakňourala jsem, nebyla jsem na sebe za to pyšná. Měla jsem být ráznější. Moje rodina je přeci v nebezpečí! Copak to nechápou? Oba se na mě nejistě podívali a stisk trochu polevil, jen tak, aby to nebolelo.

„Nikdo tu není. Určitě se najdou.“ Vyměnili si významné pohledy s mladým. Věděla jsem, co si myslí. Já to odmítala. Neztratím naději, dokud je nenajdu. Dokud je nespatřím na vlastní oči. „Ale tady jim nepomůžeš. Musíš se dostat s ostatními do bezpečí. My je najdeme,“ řekl trochu mírněji plešoun. Praskla větvička pod něčí nohou. Všichni tři jsme ztuhli. Dech mi uvízl v hrdle. Nebylo to ze směru, kterým jsem přiběhla.

„Ale kampak bys chodila, drahoušku? Vždyť jsme přímo tady. Už na tebe čekáme.“ Hrůzou se mi zježily všechny chloupky na těle. „Pojď k nám!“ Ten hlas! Znala jsem ho tak dobře. Ale ta intonace… a slova k té osobě nepatřila. Podívali jsme se na cestu ze směru, odkud přišel Konrád. Stálo tam šest osob. Vepředu stála má matka, usmívala se na mě. Po boku měla brášku, za ní stál otec vedle našich sousedů a za nimi stál vytáhlý mladík s nehezkým úsměvem a tmavýma očima. Neznala jsem ho. Musel to být ohnivec. Matka ke mně natáhla ruku.

„Tak pojď!“ Zaplavila mě vlna úlevy. Do očí se mi nahrnuly slzy. Mamko! Byla má okamžitá reakce. Automaticky jsem k ní vykročila, nedbajíc na poplašné zvonky, které mi cinkaly v hlavě. Ruka policisty mě zadržela. Tak rychle, jak úleva přišla, tak i odešla. Něco bylo špatně. Hodně špatně. Varovné zvonky mé intuice už necinkaly, ale přímo bušily do mých spánků. Už se nedaly ignorovat. Ten podivný úsměv, co matce hrál na tváři, ten skelný pohled otce i bráchy. Napravo od nás zašustilo křoví. Koutkem oka jsem zahlédla, jak se k nám blíží strýček s

policistou. Obrátila jsem se zpět ke své rodině a zkoumala jsem osoby před sebou. Byla to má matka. Ale zároveň nebyla. Měla její tělo. Její hlas. Ale aura, která se kolem ní šířila, byla jako čisté zlo. Temnota, hněv a výsměch v jejich očích mě nenechávaly na pochybách. Tohle už není má rodina. Žaludek se mi obrátil naruby. A já se roztřásla šokem.

Z oka mi vyklouzla slza, ale další už nepřišla. Má mysl to vzdala. Jako když přepnete vypínač. Bylo toho moc. Všechny pocity se vytratily. Do duše se mi vkradl jen chlad a s ním klid. Mé tělo, které bylo doteď na pokraji zhroucení, aniž bych si to uvědomovala, se uvolnilo. Překročila jsem hranu toho, co mé tělo dokázalo unést. Strýčkova ruka mi ztěžka dopadla na rameno. Vyškubla jsem se mu. Sotva popadal dech. Nedržel mě dost pevně. Udělala jsem krok vpřed. Nevím, kde se ta jistota ve mně vzala. Najednou jsem si připadala silná. Neporazitelná. Chtěla jsem odplatu. Chtěla jsem je roztrhat na kousky, tuhle karikaturu mé rodiny. Jak vycpaná zvířata na zdi. Hlavně toho vzadu. Protože jsem ho neznala. I když jsem v koutku duše věděla, že i on je jen nebohá oběť.

Pocítila jsem silné vibrace. Začínalo to někde v podbřišku a stoupalo to mým tělem vzhůru. Rozechvěly mi spodní žebra, žaludek, jícen, hrtan, až ta síla dorazila do úst. Chladná a ostrá síla. Podívala jsem se na vytáhlého mladíka. Usmála jsem se na něj, asi tak jako žralok na rybku. Sebejistě. Otevřela jsem pusu. Všechny ty vibrace, které jsem cítila, rezonovaly tak, až to bolelo. Sílily. Jekot, který se mi vydral z úst, byl hrozivý. Cizí. Nelidský. Pravěký.

Matně jsem si uvědomovala, jak se strýcova ruka definitivně stáhla z mého ramene. Soustředila jsem se jen na scénu před sebou. Mladík, ve kterém se TO ukrývalo, přede mnou padl na kolena. Všech šest dalších osob, které byly s ním, si drželo ruce na uších. Z očí jim plála nenávist a tekla krev.

Hrnula se jim i z nosu a nakonec i pod rukama, jak jim začala téct z uší. Netrvalo to dlouho. Pár vteřin, ale pro mě to bylo jako hodiny. Obrátili oči v sloup a padli na zem. Došel mi dech.

Stála jsem tam. Chlad i klid mě opouštěly. Otupěle jsem zírala před sebe a snažila se zpracovat, co se to právě stalo. Věděla jsem, co to bylo za pocit, který mě pohltil. Ale nemohla jsem tomu uvěřit. Tohle byl chlad oceánu.

TADY UKÁZKA KONČÍ.

Ale Týnin příběh teprve začíná.

CHLAD OCEÁNU

Kronika rodu Orcinů - díl I.

Pokračování najdete na

mysickamys.cz

© 2026 Myšička Myš. Všechna práva vyhrazena.